

# Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΕΤΟΣ Β'

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1947 (Π.Ο.Η.)

ΑΡΙΘ. 39

## ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Α'

Τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς μορφώσεως οἱ παῖδες λαμβάνουσι ἀπὸ τὸν οἶκον, ὅστις χρησιμεύει ὡς πρῶτον φυτώριον τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν φρονημάτων, ἅτινα θὰ ἀπαρτίσωσι τὴν συνισταμένην εἰς τὴν μέλλουσαν ἐμφάνισιν καὶ δράσιν τῆς νεολαίας εἰς τὴν κοινωνικὴν κοινίστραν. Ὅσῳ οἱ παῖδες πλουτίζονται ἀπὸ τὰ παραδείγματα τῶν γονέων, καὶ μάλιστα τῆς μητρός, μὲ καλὰς ἔξεις καὶ συνηθείας, τόσῳ εὐχεραίνεται τὸ ἔργον τῶν σχολικῶν διδασκάλων εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῆς νεολαίας ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν Ἑθνικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ ἰδεωδῶν. Καὶ τὰν ἀπαλιν, ὅσῳ οἱ παῖδες ἐν τῷ οἴκῳ λαμβάνουσι κατὰ παραδείγματα ἀπὸ τοὺς γονεῖς, τοὺς πρῶτους τοῦτους διδασκάλους, οἵτινες διὰ τῆς ἀναγωγῆς καὶ κακῆς συμπεριφορᾶς τῶν διαστρέφουσι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῶν τέκνων τῶν, τόσῳ δυσχεραίνεται τὸ ἔργον τῶν διδασκάλων ἐν τῇ σχολῇ ὡς πρὸς τὴν μόρφωσιν, τῆς διανοίας τῶν μαθητῶν καὶ τὴν ἠθικὴν διάπλασιν τῶν καρδιῶν αὐτῶν, ἀποδομένων εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν βιωτικόν,

Δυστυχῶς ὁ σημερινὸς Ἑλληνικὸς οἶκος, ἀπομακρυνθεὶς τῶν Ἑθνικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν του παραδόσεων, καὶ δεχθεὶς ξένα ἥθη καὶ ἰδέεα ἔθιμα, ἀντὶ τὰ συντελεῖ εἰς τὴν ἑλληνοπρεπὴ μόρφωσιν καὶ θρησκευτικὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νεολαίας, τοῦναντίον υποβοηθῶν καὶ υποθάλων τὴν διαστρέβλωσιν τῆς διανοίας καὶ τὴν ἐξαχρείωσιν τῆς καρδίας ἐξ αὐτῆς τῆς παιδικῆς ἡλικίας διὰ τῶν κακῶν παραδειγμάτων, ἀποβαίνει ὁ πρῶτος αἴτιος τῆς κακῆς μορφώσεως καὶ ἀγωγῆς τῆς νεότητος, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ βιόμετρο τῆς μελλούσης καλῆς ἢ κακῆς κοινωνίας. Δυστυχῶς λέγομεν ὁ σημερινὸς Ἑλληνικὸς οἶκος ἀποξενωθεὶς τῶν προγονικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἐνασμενίζεται εἰς τὸν ἐξευρωπαϊσμόν διὰ τοῦ ψελλισμοῦ τῶν ξένων γλωσσῶν καὶ τῆς ἀπομιμήσεως τῶν ἐκλελυμένων εὐρωπαϊκῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἅτινα, ὡς μὴ προσαρμοζόμενα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν αἰσθηματολογίαν διαστρέφουσι καὶ ἀσχηματίζουν τὴν φυσικὴν πλαστικότητα καὶ ὡραιότητα τῆς Ἑλληνικῆς διανοίας καὶ ψυχῆς.

Ὅντως εἰς παλαιότερους χρόνους ὁ Ἑλληνικὸς οἶκος ἐχρησίμευεν ὡς ἀσβεστός ἐστία, ἐξ ἧς φλεγυρόλον πάντοτε ἀνέθρωςκεν τὸ ζῶπυρον τῶν ἑθνικῶν μεγαλουργημάτων καὶ ἠθικοπλαστικῶν διδασμάτων.

Κατὰ τοὺς ποθαινούς ἐκείνους χρόνους ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας ἀνέθρωςκεν ἡ πρώτη ἀναλαμπὴ τοῦ ἑθνικοῦ ζώπυρου, καὶ ἡ πρώτη γλυκεῖα χαρὰ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν νέων Ἑλληνικῶν βλαστῶν. Οἱ εὐθαλεῖς οὗτοι γόνοι τοῦ Ἑλληνικοῦ οἴκου ἐδιδάσκοντο ἐξ αὐτοῦ τοῦ λίκνου ὑπὸ τῶν γονέων τῶν νὰ ἀναγγέλλωσιν ἐκ στήθους τὰ ἐμπνευσμένα ποιήματα τῆς Ἑθνικῆς ἐποποιίας, καὶ νὰ ψελλίζωσι τὰς παιδικὰς καὶ καὶ ἁθῶας προσευχὰς πρὸς τὸν Θεὸν τὸ ἑσπέρας, πρὶν κατακλιθῶσι, καὶ τὴν πρωΐαν, πρὶν εἰς τὸ πρόγευμα παρακαθήσῃ. Κατὰ δὲ τὰς Κυριακάς καὶ τὰς λοιπὰς ἑορτὰς τὰ διάφορα μέλη τῆς οἰκογενείας δὲν ἐσύχναζον εἰς τοὺς ἀσέμνους χοροὺς καὶ εἰς τὰ ἠθοφθόρα κέντρα, ἀλλ' ἐπεδίδοντο εἰς ἁθῶας προσευχὰς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ἐξεχύνοντο εἰς ἐκδρομὰς ἀνὰ τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὰ γραφικὰ τῆς φύσεως τοπία, ἔνθα ἤκουοντο εἰς διαφόρους σωματικὰς ἀσκήσεις καὶ γυμνασίας πρὸς τόνωσιν τῆς σωματικῆς ὑγείας, ἀναγινώσκοντες ἅμα καὶ διάφορα ἠθικά περιοδικὰ πρὸς τόνωσιν τῆς ἠθικῆς αὐτῶν εὐεξίας.

Ναὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ παρασταθῇ ὁπόσῃ καὶ ὅποιαν ἀγαθὴν ἐπίδρασιν ἐξήσκουν ἐπὶ τῆς εὐπλάστου καρδίας καὶ τῆς εὐπρέπου φαντασίας τῶν ἑλληνοπαίδων αἱ ἑθνικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ αὐταὶ τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας παραδόσεις, αἱ ἐξευγενίζουσαι τὴν εὐράλακτον παιδικὴν καρδίαν καὶ ἐξαίρουσαι μέχρις ἐνθουσιασμοῦ τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν εὐγενὴ ὑπερηφάνειον αὐτῶν, οἵτινες ἔλεγον πρὸς τοὺς μεγαληγοροῦντας γεννήτοράς των τὸ «ἄμμος δὲ γ' ἐσόμεθα πολλῶ κάρρονες». Οὕτω ὁ Ἕλλην παῖς ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἡλικίας προσελάμβανεν ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς αὐτοῦ ἐστίας τὸν πρῶτον ἑθνικὸν καὶ θρησκευτικὸν σπινθῆρα, ὅστις σὺν τῷ χρόνῳ μετεβάλλετο εἰς φλεγυρόλον πυρσόν, ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τοῦ ὁποίου ἐφιλοτιμεῖτο οὗτος

νὰ ἀναδειχθῇ γόνος ἀντάξιος τῶν γονέων του, οἱ τινες ἐμεγαλουργήσαν ὑπὸ τὸ λάβαρον τῶν ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν παραδόσεων. Ἰδοὺ πῶς ἐπιδρα ἐπὶ τῆς μορφώσεως καὶ ἀγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας τῶν παλαιῶν χρόνων τὸ καλὸν καὶ ζωντανὸν παράδειγμα τῶν γεννητόρων, καὶ τὸ ἐθνικοθρησκευτικὸν περιβάλλον τῆς τότε Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, ἥτις ἀνέδιδε τὴν ἀπόνοιαν τῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν, καὶ ἦν κατηγάρτις ἡ ζωογόνος αἴτρα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ἐφ' αἷς δικαίως ἐκानχᾶτο καὶ ἐσεμνύνετο ὁ Ἑλληνικὸς οἶκος τῶν παλαιῶν χρόνων.

Μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀντιπαραθέσωμεν τὸ ἀμαυρὸν ἀτοπιτρον τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνικοῦ οἴκου πρὸς τὸ λαμπρὸν καὶ ἀγλὰν πρόσωπον τοῦ ἀρχαίου τοιοῦτου, προαγόμεθα νὰ ἀπευθύνωμεν θερμὴν ἐκκλησίαν εἰς τὰς ἀρμοδίας πολιτικὰς καὶ Ἐκκλησιαστικὰς Ἀρχάς, ὅπως δι' ὧν διαθέτουσι μέσων, συντελέσωσιν εἰς τὴν ἀναγέννησιν καὶ ἀναζωπύρωσιν τῶν Ἑθνικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν παραδόσεων, εἰς αἷς ὀφείλεται ἡ δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ. Μὴ ἐπιχειρῶμεν, φθέγγεται ὁρθότατα καὶ ὁ σοφὸς Κ. Παπαρηγόπουλος, μὴ ἐπιχειρῶμεν διὰ τῆς μικρᾶς ἡμῶν σοφιστείας νὰ ἀνατρέψωμεν τοὺς μεγάλους καὶ σοφοὺς νόμους τῶν πατέρων ἡμῶν, μὴδ' ἐπιβάλλωμεν χεῖρα ἱερδουλον εἰς τὰς πατρίδας παραδόσεις οἱ νήπιοι ἡμεῖς, οἱ χθὲς καὶ πρόφην ψηφίσαντες ποικίλας τελετὰς καὶ δοξολογίας, οἱ τινες ἠνθήσαν καὶ ἀπῆνθησαν ὥς ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ, ὁ σήμερον ὢν, καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενος, ἐνφ' τὰ ἰδρύματα τῶν μεγάλων καὶ αἰοιδίμων πατέρων ἡμῶν κατίσχυσαν τοσούτων αἰώνων καὶ τοσούτων πολιτικῶν μεταβολῶν, δικαίωσαντα αὐτοὺς διὰ πάσας τὰς ὁρμεμφύτους, οὕτως εἰπεῖν, ἐνεργείας αὐτῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος.

Καὶ ἀλλὰχοῦ «λαός, στομούμενος καθάπερ σίδηρος ὑπὸ τῶν νόμων καὶ τῶν παραδόσεων πατέρων αὐτοῦ, καθίσταται ἀκατάβλητος, καὶ ἔχει ἔνδοξον μέλλον».

Δι' ὧν τούτων δὲν προτιθέμεθα νὰ ἐμπνεύσωμεν τὴν μισοξενίαν, ἀλλὰ νὰ ἐξάρωμεν τὸ υπέρροχον καὶ ἔξοχον μεγαλεῖον τῶν Ἑθνικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν παριδόσεων, ὧν ὀφείλομεν στερεῶς νὰ ἐχώμεθα, ἐὰν θέλωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ κατεργασθῶμεν τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

+ ὁ Π. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

#### ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ὑπὸ τοῦ Πανερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Εἰς τὴν τοιαύτην ἄλλωστε ἐμμονὴν ἡμῶν ἐν τῷ πατρίῳ εορτολογίῳ οὐκ ὀλίγον συνετέλεσε καὶ τὸ πόρισμα εἰς ὃ κατέληξεν ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων διορισθεῖσα εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐξ ἐγκρίτων Νομομαθῶν καὶ Θεολόγων Καθηγητῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου ἢς Μέλος ἀπετέλει, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγχθῃ καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

Χρυσόστομος ὡς Καθηγητὴς τότε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, καὶ καθ' ὃ πόρισμα, ἂν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος προέβαινε μονομερῶς καὶ ἀνευ τῆς συμφωνίας ἀπιστῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἡμερολογίου, θὰ παρεῖχεν εἰς τὰς ἄλλας λόγους σχίσματος, τοῦθ' ὅπερ μαρτυρεῖ τὴν σπουδαιότητα, ἣν ἔχει τὸ ἡμερολόγιον ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς καὶ ὁρθοδόξου ἀπόψεως, ἰκανῆς νὰ δημιουργήσῃ καὶ σχίσμα. Πρὸς πίστει δὲ τούτου παραθέτομεν αὐτοῦσι τὸ πόρισμα τῆς Ἐπιτροπῆς ἔχον ὡς ἑξῆς: «Ἀπασαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἂν καὶ αὐτοκέφαλοι εἰς τὴν ἐσωτερικὴν Διοίκησιν αὐτῶν, οὐχ ἦτοιν ἐπειδὴ εἰσὶν ἠνωμένοι πρὸς ἀλλήλας διὰ τῶν Δογμάτων καὶ τῶν Συνοδικῶν ὅρων καὶ Κανόνων, δὲν δύναται μία εἰς μέρος Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ χωρισθῇ, καὶ νὰ ἀποδεχθῇ νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ λογισθῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν».

Συνεπεῖα δὲ τοῦ πορίσματος τούτου ἐξεδόθη τὸ Β. Διάταγμα τοῦ 1923, ὅπερ διατελεῖ εἰσέτι ἐν ἰσχύει, ὡς μὴ ἀκρωθὲν δι' ἄλλον νόμον καὶ ὅπερ ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἀρθρον 1. ... § 3. Διατηρεῖται ἐν ἰσχύει τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς».

Ἐπίσης τὴν μονομερῆ ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου κατακρίνει καὶ ἡ πρὸς πάσας τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ ἐξαπολυθεῖσα κατὰ τὸ ἔτος 1931 συνεπεῖα διαμνηστρίας τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, διατυπωθείσης ἐντόνως κατὰ τὴν τελευταίαν προσύνδον τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἰδοὺ καὶ τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς ταύτης Ἐγκυκλίου:

«Βεβαίως—λέγει ἡ Πατριαρχικὴ αὕτη Ἐγκύκλιος—ἐπὶ τινων ζητημάτων, σπουδαίων διὰ τὰς ἀνάγκας σήμερον τῶν Ἐκκλησιῶν, οἷα τὰ ζητήματα τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ Πασχαλίου, καὶ εἰτινος ἄλλου, δύναται ἡ προσύνδρος γνωματεύσαι καὶ περὶ ἀμέσου καὶ υποχρεωτικῆς ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν πορισμάτων αὐτῆς καὶ πρὸ τῆς ὑπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδου κυρώσεως αὐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτο δύναται συμβῆναι μόνον ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητον ὅρον τῆς ὁμοφώνου πάντων τῶν Ἀντιπροσώπων σχετικῆς ἀποφάσεως· ταύτης δὲ τυχόν μὴ ὑπαρχούσης, οὐ μόνον ὑποχρέωσις τις διὰ τὰς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς Προσυνόδου οὐ δύναται προελθεῖν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ οὐδεμιᾶς Ἐκκλησίας βεβαίως ἐπιχειρηθῆσθαι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μονομερῆς ἐφαρμογῇ». (Βλέπε περιοδικὸν «Ὁρθοδοξία», ἔτος θον, Δεκέμβριος 1931, τεύχος 72ον, σελὶς 653).

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ πταίμεν ἡμεῖς, διότι ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς γνώμας τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχοῦ, ἠδελήσαμεν νὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὰ γραφόμενα ὑπ' αὐτῶν, ἵνα μὴ δώσωμεν ἀφορμὴν σχίσματος εἰς τὰς ἐμμενούσας εἰς τὴν πολιὰν παραδόσιν Ἐκκλησίας:

Ἄν δὲ ἐκ τῶν ὑστέρων προσεχώρησεν εἰς τὴν

καινοτομίαν ταύτην διὰ λόγους Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐθνικῆς σκοτασμοῦ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπὶ Πατριάρχου Μελετίου καὶ ἡ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, ἡ τοιαύτη προσχώρησις δὲν καθιστᾷ Κανονικὴν καὶ ἔγκυρον τὴν καινοτομίαν ταύτην, ἐφ' ὅσον δὲν αἰρεῖ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς λόγους τῆς ἀκυρότητος καὶ ἀντικανονικότητος αὐτῆς. Ἀλλ' ἴσως προβληθῇ ἡ ἔνστασις, διατί καὶ ἡμεῖς δὲν διαμαρτυρηθῶμεν ἀμέσως κατὰ τῆς καινοτομίας ταύτης, ἀλλὰ συμμορφωθέντες πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας, ἀφήκαμεν νὰ παρέλθῃ δεκαετία ὅλη, μετ' ἣν ἐγείραμεν τὴν ἔντονον ταύτην φωνὴν τῆς διαμαρτυρίας, ἀποχωρισθέντες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, καὶ διακόψαντες πᾶσαν πνευματικὴν σχέσιν καὶ ἀναφορὰν μετ' Αὐτῆς; Εἰς τὴν ἔνστασιν ταύτην ἀπαντιῶντες, ἔχομεν νὰ εἰπώμεν τὰ ἐπόμενα. Βεβαίως ἔπρεπε νὰ διαμαρτυρηθῶμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἡ μὴ πλήρης διαφώτισις τοῦ ζητήματος ἀφ' ἑνὸς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου δηλώσαντος, ὅτι τοῦτο τυγχάνει ὅπως ἀσχετον πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν θείαν λατρείαν, καὶ βεβαιώσαντος, ὅτι τὸ νέον ἡμερολόγιον θὰ προσλάβωσιν καὶ αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι προτεινόμεναι πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου, καὶ ἐφ' ἑτέρου τὸ μὴ δεδομένον τῆς διαιρέσεως τοῦ Ὁρθοδόξου χριστεπωνύμου Ἑλληνικοῦ πληρώματος, ἠνάγκασεν ἡμᾶς, καίπερ μὴ ἐγκρίναντας κατ' ἀρχὴν τὴν καινοτομίαν ταύτην νὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὴν γνώμην τῆς πλειοψηφίας ἐκ προνοίας, ὅπως μὴ δημιουργήσωμεν Σχίσμα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλως τε ἐτρέφομεν καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Ἱεραρχία, εἰς ἣν περιπίπτωσιν ἡθελε παρουσιασθῇ ἀντιδραστὴς τις ἐκ μέρους μίας μερίδος τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ διαμαρτυρία τις ἐκ μέρους τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὧν ἡ γνώμη ἐτέθη ἐν μοίρᾳ Καρὸς, θὰ ἠνάγκάζεται ὑπὸ τοῦ ἀδηρῆτου σθένους τῶν πραγμάτων, βιαζομένη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐξ ἧς ἐξετροχιάσθη Ὁρθόδοξον ἡμερολογιακὴν τροχίαν. Ἀλλ' ὅτε εἶδομεν ὅτι ἡ ἐλπίς αὕτη ἀπέβη φροῦδη καὶ μετὰ τὴν διαμαρτυρίαν τῶν συντηρητικῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες διὰ λόγους Κανονικῶς ἀποχωρήσας δὲν προσεχώρησαν εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, τὴν δὲ Ἱεραρχίαν, οὐ μόνον μετ' ἀναλήψεως νὰ θεᾶται τὴν διαίρεσιν τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ διώκῃ τοὺς ἐμμένοντας πιστοὺς εἰς τὸ Ὁρθόδοξον δογτολόγιον, τότε ἀπεφασίσσαμεν νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὸν ἀγῶνα τοσοῦτον μάλλον, ὅσῳ ἐξέλιπε καὶ ὁ φόβος τοῦ Σχίσματος, δημιουργηθέντος ἤδη καὶ ἄνευ ἡμῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς πολυπληθοῦς μερίδος τῶν καλαιοημερολογητῶν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν πρὶν ἢ κηρύξωμεν ἐπισήμως τὸν δογτολογικὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ἐξηντήσαμεν ὅλα τὰ εἰρηνικά μέσα, δι' ὧν ἐπειράθημεν νὰ πείσωμεν τὴν Ἱεραρχίαν, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὸ ὁρθόδοξον δογτολόγιον διὰ τὴν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἔνωσιν τοῦ ποιμνίου αὐτῆς, ἀλλ' Αὐτὴ καὶ ὁ Μακαριώτατος οὐκ ἠβουλήθησαν συνιέναι.

Συνεπείθ τοῦ διαβήματος τοῦτου καθηρέθημεν ὑπὸ τῆς Διοικούσης Συνόδου, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν

εἰπομεν, καὶ ἐξωρίσθημεν εἰς διαφόρους Μονὰς, εἰς αἷ καὶ ἀπήχθημεν βίᾳ ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, ὡς κοινοὶ καὶ ἐπίφοβοι ἐγκληματίαι.

Τὴν παράνομον καὶ ἀδικον, ἀλλὰ καὶ ἀπάνθρωπον ταύτην ἀπόφασιν τῆς Συνόδου τηλεγραφικῶς ἀνηγγείλαμεν εἰς πάσας τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας ἐν εἴδει διαμαρτυρίας, καὶ δι' ἐλπίδος ἔχομεν, ὅτι αὐταὶ, καὶ δὴ αἱ στερεῶς ἔχοντο τοῦ Ὁρθοδόξου δογτολογίου, δὲν θὰ ἀναγνωρίσωσι μίαν ἀπόφασιν, ἀντικειμένην πρὸς αὐτὰς τὰς θεμελιώδεις ἀρχάς, οὐ μόνον τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅστις ἐδράζεται ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ καὶ τοῦ νόμου τοῦ Συνταγματικοῦ, τοῦ σεβομένου τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν τοῦ πολίτου. Τὴν ἀντιχριστιανικὴν ταύτην ἀπόφασιν τῆς Συνόδου, ἥτις θὰ ἀποτελέσῃ τὴν μελανωτέραν σελίδα τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἀγαθυνθῶσιν νὰ στηλιτεύσωσιν ἐξ ἠθικῆς ἀλληλεγγύης ὅλαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, καθόσον αὕτη προσάπτει ἕνα μῶμον εἰς τὸ κάστοπρον, οὐχὶ μόνον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ στοιχειώδους ἀνθρωπισμοῦ καὶ πολιτισμοῦ. Ὅντως εἰς τὸν σημερινὸν αἰῶνα τῶν φώτων τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ἡ σύλληψις ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας Ἀρχιερέων, γηρασάντων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ βίᾳ ἀπαγωγὴ τούτων εἰς τὴν ἐξορίαν δικῆν κοιῶν ἐγκληματιῶν, διὰ μόνον τὸν λόγον, διότι εἶχον τὸ θάρρος καὶ τὴν παρρησίαν νὰ καταγγείλωσι μίαν καινοτομίαν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ὑποστήριξιν καὶ ἀναστήλωσιν μιᾶς Ὁρθοδόξου παραδόσεως, ὑπερβαίνει πᾶν ὁριον ἀπολυταρχίας καὶ δεσποτισμοῦ καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ πλαίσιον τῆς τυραννίας καὶ τοῦ μεσαιωνικοῦ βαρβαρισμοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἐγκλημα τοῦτο διεπράχθη ἐν ὀνόματι τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπὸ χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ δὴ Ὁρθοδόξου, φρονούμεν ταπεινῶς ὅτι οὐ ἔχουσι τὴν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν ἅπασαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, καὶ μάλιστα αἱ Ὁρθόδοξοι, νὰ στηλιτεύσωσι τὸν μεσαιωνικὸν καὶ ἀπάνθρωπον τοῦτον βιασμόν καὶ σιτογαλισμόν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, τὸν ὑπενθυμίζοντα τοὺς χρόνους τῆς ἐπαράτου ἱερώς ἐξετάσεως.

(Ἀκολουθεῖ)

#### ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΘΡΗΣΚΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκ. Διαιρείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Μελετῶν τὸ θεσπέσιον καὶ Θεῖον βιβλίον, ὅπερ εἶναι τὸ φῶς τὸ ὁποῖον φωτίζει τὸν δρόμον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁδηγεῖ αὐτὸν ἀσφαλῶς εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἀληθινὴν καὶ αἰώνιον, τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον περιέχει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὀνομάζεται Ἁγία Γραφή, εὐρέθην εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς Καθολικῆς Ἐπιστολῆς τοῦ Θεοῦ Ἰακώβου καὶ μάλιστα εἰς τὸ ἐδάφιον 26-27, ὅπου ὁ συγγραφεὺς γράφει τοὺς σπουδαίους καὶ θαυμασίους αὐτοὺς λόγους «Εἰ τις δοκεῖ Ἐθρῆσκος εἶναι ἐπ' ὑμῖν, μὴ χαλινάγων γλῶσσαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπατῶν καρδίαν αὐτοῦ, τούτου μάταιος ἡ θρησκεία. Ἐθρῆσκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ αὕτη ἐστίν: Ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἀσπίλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου.» Πρὸ τῶν θεῶν τούτων ρήσεων, ἐστάνην καὶ εἰς βαθεῖαν σκέψιν παρεδόθην, καὶ ἤρχισα ἐξετάζων αὐτάς λεπτομερῶς πρὸς διαφώτισιν ἑαυτοῦ καὶ ἰδικὴν σου τοιαύτην φιλτάτε ἀναγνώστα:

Διὰ τῶν λόγων του αὐτῶν ὁ Θεὸς Ἰάκωβος διακρίνει θρησκείαν ἀπὸ τῆς ἄλλης, καὶ θρησκείαν κατὰ ἀνὰ καὶ ἀμείνων. Μὰς λέγει δέ, προσέξατε τὸν τρόπον τοῦ θρησκεύεσθαι, διότι ὑπάρχουν καὶ δοκοῦντες εἶναι θρήσκοι, δηλαδὴ φαινομενικῶς θρήσκοι, ἀπατῶντες τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἑαυτοὺς των, ὑπάρχουν καὶ ἀληθεῖς θρήσκοι, εὐλογοῦντες εὐσεβεῖς.

Μάλιστα ἡ διάκρισις αὕτη τῶν θρησκῶν εἶναι πραγματικὴ ὑπῆρξεν δὲ πάντοτε ἡ διάκρισις αὕτη μεταξὺ τῶν θρησκῶν.

Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰ γνωρίζῃ ὁ Χριστιανός, ὅστις ἐπιθυμεῖ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, πότε κινδυνεύει νὰ θεωρηθῇ ματαίᾳ ἡ θρησκεία του καὶ πότε θὰ ἔχῃ τὴν εὐτυχίαν ἡ θρησκεία του νὰ εἶναι καθαρὰ καὶ ἀμικάντος.

Καὶ ὅταν λέγωμεν ἡ θρησκεία του, δὲν ἐννοοῦμεν τὸ σύστημα τὸ θρησκευτικόν. ἀλλὰ τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος θρησκεύει. Τὸ σύστημα, τοῦτέστιν, ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι ἀληθής, εἶναι Θεία, εἶναι Ἁγία, ἀλλὰ ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὁποῖον ἐκδηλώνουν τὴν πίστιν καὶ ἀφοσιώσιν των οἱ Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Θεόν, οὗτος διακρίνεται εἰς μάταιον καὶ ἀληθῆ. Ἀφίνομεν ὅθεν τὴν διάκρισιν τῆς θρησκείας εἰς ἀληθῆ, τοῦτέστιν εἰς ὀρθόδοξον καὶ κακοδόξον, καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διάκρισιν, διάκρισιν οὐχὶ δογματικῆς πίστεως, ἀλλὰ οὕτως εἰπεῖν πίστεως ἐφηρμοσμένης. Δύναται τις νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν μάλλον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἐν τούτοις δυνατὸν νὰ μὴ εἶναι ἀληθὴς θρήσκος, νὰ ἔχῃ φαινομενικὴν μόνον θρησκείαν, νὰ εἶναι δηλαδὴ ὑποκριτής. Ἀληθινά, τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι πολὺ σοβαρὸν καὶ ἔχει ἀνάγκην μεγάλης προσοχῆς, δέον δὲ ν' ἀποτελῇ τὴν σπουδαιότεραν τῶν ἀπασχολήσεων ἡμῶν καὶ τὸ καθημερινόν ἐρωτηματικόν μας.

Εἶμαι ἀληθὴς θρήσκος; Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρωτημα τοῦτο τὴν δίδει ὁ Θεὸς Ἰάκωβος λέγων, «Διὰ νὰ εἶσαι ἀληθὴς θρήσκος πρέπει νὰ χαλινάγῃς τὴν γλῶσσαν σου, νὰ μὴ ἀπατᾷς τὴν συνειδήσιν σου μετὰ τοὺς ἔμπροσθεν τύπους, νὰ ἔχῃς ἀγάπην πρὸς πάντας καὶ νὰ τηρῇς τὸν ἑαυτὸν σου καθαρὸν ἀπὸ τὰς ἀπειτήσεως τοῦ κόσμου καὶ τῆς σαρκὸς σου, καὶ ἐν μὴ λέξῃ νὰ παρουσιάσῃς ἀπόλυτον συμφωνίαν τῶν ἔργων σου πρὸς τὰ ὑπὸ σοῦ πιστευόμενα».

Κατὰ τοὺς λόγους τούτους τοῦ Θεοῦ Ἰακώβου θρήσκος ἀληθὴς δὲν δύναται νὰ εἶναι ὁ ὀνειδιστικὸς καὶ ἀφιλονθρώπως φερόμενος πρὸς τοὺς ἐν ἀνάγκαις εὐρισκομένους. Δὲν δύναται νὰ εἶναι ὁ ἔχων ἀχαλίνωτον γλῶσσαν κατὰ τοῦ πλησίον του, καὶ τοὺς ἐνδεεῖς μὴ οἰκτιρῶν, ἀφοῦ καὶ ὁ Νόμος ὁ παλαιός καὶ τὸν κατάλαλον καὶ συκοφάντην δὲν δέχεται καὶ τὸν ἐχθρὸν ἡμῶν δυστυχοῦντα προστάττει νὰ ἐλεῶμεν. Δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀληθὴς θρήσκος ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῦ τὰ ἔργα δὲν συμφωνοῦν πρὸς τὸ Θεῖον θέλημα. Δὲν δύναται νὰ εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις κυλίσταται διαρκῶς εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἁμαρτίας, ἔστω καὶ ἐάν διαρκῶς καὶ ἐπιμελῶς τηρῇ ὅλους τοὺς τύπους.

Ὁ ἀληθὴς θρήσκος ἀπαραιτήτως θὰ ἔχῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ παρουσιάσῃ καὶ τοὺς καρποὺς Αὐτοῦ, οἵτινες κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον εἶναι «Ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθοσύνη, πίστις, πραΰτης καὶ ἐγκράτεια». Ἀντιθέτως δὲ ὁ ματαίαν ἔχων θρησκείαν καὶ ἀπατῶν καρδίαν αὐτοῦ, οὗτος ἐστερημένος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θὰ εἶναι ὅλος σὰρκα καὶ θὰ παρουσιάσῃ τὰ ἔργα τῆς σαρκὸς, ἅτινα κατὰ τὸν ἴδιον Ἀπόστολον Παῦλον εἶναι «μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσελγεία, εἰδωλολατρεία, φαρμακεία, ἔχθρα» ἔρεις, ζήλος, θυμὸς, ἐριθεία, διχοστασίαι, αἰρέσεις, φθόνοι, φόννοι, μέθαι, κῶμαι καὶ τὰ ὅμοια τούτοις» (Γαλ. ε' 19-23).

Ὡστε κατόπιν τούτων δυνάμεθα πολὺ εὐκόλως νὰ διακρίνωμεν εἰς ποῖαν κατηγορίαν ἀνήκει ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὁποῖον θρησκεύομεν :

Ἰσως ἀναγνώστα μου κατὰ τὸν Θεῖον Ἰάκωβον νὰ ἐξαπατῶμεν τὴν συνειδήσιν μας καὶ τοὺς ἄλλους ἄνθρώπους, ὅτι εἴμεθα θρήσκοι. Οὐαὶ ἡμῖν ὅμως, τὸν Θεὸν δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξαπατήσωμεν ! Πολλοὶ τοὺς ὁποῖους ὁ κόσμος ἐπίστευεν εὐσεβεῖς καὶ θρήσκους, καὶ αὐτοὶ δ' ἄκομῃ οἱ ἴδιοι ἐνόμισαν τὸν ἑαυτὸν των

τοιοῦτον, ἴσως ἴδωσιν ἐν τῇ μεγάλῃ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι ὁ Κύριος δὲν θέλει τοὺς ἀναγνώρισαι ὡς ἰδικοὺς του καὶ ἐνῷ οὗτοι ἀπολογούμενοι θέλουσι λέγειν : «Κύριε Κύριε οὐ τῷ σὺ δυνάμει προεφητευσάμεν καὶ τῷ σὺ δὲν ὀνόματι δυνάμει πολλὰς ἐποίησάμεν ; Πρὸς αὐτοὺς ὁ Καρδιογνώστης Κριτὴς μετ' ἀμετατρέπτου ἀποφάσεως θέλει τοὺς ἀποκριθῇ : «Οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς !» (Ματ. ζ' 22),

Ἡ πόσον φοβερόν τὸ τοιοῦτον !

Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν θὰ θελήσῃ νὰ κάμῃ αὐστηρότατον ἐλεγχον εἰς τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον θρησκεύεται ;

Ἐπικαλεσθῶμεν ὅθεν πρὸς τοῦτο τὴν Θεῖαν ἀντίληψιν καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν, δι' ὃ καὶ μόνον δυνάμεθα νὰ σωθῶμεν κατὰ τὸ ὅπ' Αὐτοῦ λεχθέν «Τὰ ἄδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ».

## ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας  
Κ. ΠΟΥΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ἐφθασεν καὶ πάλιν ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν καλοῦνται οἱ γονεῖς νὰ ἐκπληρώσωσιν τὸ πλεόν ὑψηλὸν τὸ πλεόν ἄγιον, τὸ ἀνώτερον, τὸ ἐπισημότερον καὶ τὸ ἐπωφελέστερον ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτῶν πρὸς τὰ τέκνα των.

Τοῦτο εἶναι ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγωγή καὶ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων, καὶ περὶ τούτου ὁ Θεὸς τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος γράφων πρὸς τοὺς Ἐφεσίους εἶπεν : «Οἱ πατέρες...ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου».

Γονεῖς, τὰ τέκνα σας διήλθον τὴν περίοδον τοῦ θέρους καθὼς ὁ Κύριος ἠθέλησεν καλῶς, ἀνέλαβον σωματικῶς καὶ ἀνεπαύθησαν ἀρκούντως δὲν γνωρίζομεν δέ, ἐάν καὶ πνευματικῶς ἔτυχον ἀνέσεως. Τώρα ὅμως ἀρχίζει ἐντὸς ὀλίγου ἡ περίοδος τοῦ χειμῶνος, ἥτις εἶναι περίοδος περισυλλογῆς καὶ ἐργασίας.

Ἐάν πῶς ἡ περίοδος τοῦ θέρους μᾶς ἔφεραν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀπομακρυνθῶμεν ἐκ τῶν ὑποχρεώσεων ἡμῶν καὶ ἐκ τῶν καθηκόντων μας, εἶναι καιρὸς τώρα νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτά. Ἐπανερχόμενοι δὲ τὸ πρῶτον εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνάγκη νὰ προσβλέψωμεν καὶ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἰδιαίτερος εἶναι ἡ διαπαιδαγώγησις τῶν παιδίων, τοῦτέστιν τῆς νεότητος, ἡ δὲ βάσις τῆς διαπαιδαγωγήσεως τούτων εἶναι αὕτη, ἣν καθορίζει ὁ Θεὸς Παῦλος «Ἐκτρέφετε ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου».

Ἡ προστασία, ἡ διαπαιδαγώγησις καὶ ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγωγή τῆς νεότητος, εἶναι ἔργον κατὰ πρῶτον λόγον τῶν γονέων, κατόπιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τέλος τοῦ Σχολείου.

Ὅταν ὑπάρξῃ στενὴ συνεργασία γονέων, Ἐκκλησίας καὶ διδασκάλων, ἡ νεότης μαρानθεῖσα θὰ ἀναλάβῃ, θὰ ζωογονηθῇ, θὰ ἀναθάλλῃ.

Τὸ ἔργον τοῦτο κατὰ πρῶτον λόγον ἀνήκει εἰς τοὺς γονεῖς, οἱ δύο δεῦτεροι εἶναι βοηθοὶ τοῦ πρώτου καὶ διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας μεγάλης πρέπει νὰ ζητήσωσι τὴν συνδρομὴν τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Σχολείου.

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔχει θέσιν εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ δι' αὐτὴν κατὰ Χριστὸν ἀγωγήν τῆς νεότητος, διὰ τοῦτο φιλοστόργως φερόμενη παρέχει προθύμως, ὅτι χρειάζεται διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς γονεῖς εἰς τὸ μεγάλο αὐτῶν ἔργον.

Ἡ Ἐκκλησία προσεύχεται, ἡ Ἐκκλησία εὐλογεῖ καὶ ἀγιάζει, ἡ Ἐκκλησία διδάσκει καὶ νοουθετεῖ καὶ ἐπὶ τούτοις παρέχει τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον, τὸ γνωστόν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κατηχητικὸν Σχολεῖον.

Τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον εἶναι γνωστὸν ἀπὸ αἰώνων καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν, ἥτις διετήρησε διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ δι' αὐτὴν κατὰ τὰς περιόδους τῆς πικρᾶς δουλείας τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἔθνικας τῆς παραδόσεως δι' αὐτοῦ τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου.

Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς Ἕλληνας γονεῖς, ἐάν ὑποτιμῶσιν τὴν ἀξίαν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου καὶ δὲν φροντίσωσι νὰ ἐγγράψωσι εἰς αὐτὸ τὰ παιδιὰ των.

Προσέξαιτε γονεῖς, εἶναι συμφέρον σας νὰ ἐγγράψῃτε τὰ παιδιὰ σας εἰς τὸ Κατηχ. Σχολεῖον, παραμελοῦντες δὲ τὸ καθήκον σας τοῦτο, ἀδικεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας, ἀδικεῖτε τὰ παιδιὰ σας, ἀδικεῖτε τὴν Ἐκκλησίαν, ἀδικεῖτε τὴν φυλὴν μας καὶ ἡ ἀδικία αὕτη θὰ πληρωθῇ ἀκριβὰ!

## ΠΕΡΙ ΜΑΓΕΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γ'.

### Τὶ εἶνε ἡ ἑπασιδία.

Τέταρτον εἶδος μαγείας εἶνε ἡ ἑπασιδία, καὶ οἱ ταύτην ἐνεργοῦντες ὀνομάζονται ἑπασιδοί. Οὗτοι σύρουσι τοὺς δαίμονας εἰς ἐκεῖνα ὅπου θέλουσιν με κάποιαι ἐπωδὰς καὶ καλέσματα κάμνοντες κατὰ φαντασίαν καὶ μερικά θαύματα καθὼς ἔκαμαν καὶ οἱ μάγοι τοῦ Φαραὼ εἰς τὸν καὶρὸν τοῦ Προφήτου Μωϋσέως περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρει ἡ θεία Γράφῃ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἐξόδου.

Ἑπασιδοὶ ὀνομάζονται καὶ ἐκεῖνοι ὅπου δένουσι τὰ θηρία, λύκους, ἀρκτοῦδας καὶ ἄλλα διὰ νὰ μὴ τρώγουν τὰ ζῶα των ὅταν εὐρίσκονται ἔξω τὴν νύκτα. Ἑπασιδοὶ λέγονται καὶ ἐκεῖνοι ὅπου πιάνουσι τὰ ὀφίδια κάμνοντες αὐτὰ με μαγικοὺς ρόπους διὰ νὰ μὴ τοὺς δαγκάνωσι, καθὼς ἑπασιδοὶ λέγονται καὶ ἐκεῖνοι, ὅπου με διαβολικὴν τέχνην καὶ μαγείαν δένουσι καὶ ἐμποδίζουσι τὰ ἀνθρώπινα.

### Τὶ εἶνε ἡ φαρμακεία

Πέμπτον εἶδος μαγείας εἶνε ἡ φαρμακεία οἱ δὲ ταύτην μεταχειριζόμενοι ὀνομάζονται φαρμακοί, οὗτοι κατασκευάζουσι διὰ μαγικῆς τέχνης κάποια φαρμακερὰ ποτὰ, ἢ διὰ νὰ θανατώσων τινα ἄνθρωπον, ἢ διὰ νὰ σκοτώσων τὸν ἐγκέφαλόν του, ἢ διὰ νὰ ἐλκύσων εἰς τὴν σαρκικὴν των ἀγάπην, τὰ τοιαῦτα φάρμακα μεταχειρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ γυναῖκες διὰ νὰ σύρῃσι τοὺς ἄνδρας εἰς τὸν ἔρωτα αὐτῶν.

### Τὶ εἶνε ἡ οἰωνοσκοπία.

Ἐκτον εἶδος μαγείας εἶνε οἰωνοσκοπία, καὶ οἱ ταύτην μεταχειριζόμενοι λέγονται οἰωνοσκόποι καὶ Οἰωνισταί. Οἰωνὸς δὲ κατὰ τοὺς λεξικογράφους, εἶνε πτηνὸν ἢ τὸ ὅποιον παρατηροῦσι καὶ παρακολουθοῦσιν οἱ μάγοι διὰ τὰς μαγικὰς προγνώσεις καὶ προφητείας των. Οἰωνὸς λέγεται καὶ πᾶν ἀπρόοπτον ἐμφανιζόμενον παρατήρημα π. χ. ἀστραπαί, κεραυνοί, πτήσεις ὀρνέων καὶ φωναὶ σκύλων καὶ ἄλλων ζώων, παλμοὶ τῶν ὀφθαλμῶν, βόμβος τῶν ὀτων, παρνίσματα, κνημὸς (φαγοῦρα) τῆς μύτης, τῆς παλάμης κ.λ.π. Ἐντεῦθεν οἱ οἰωνοσκόποι προλέγουσι τὸ τί ἔχει νὰ γίνῃ ἡ παρατηρούμενη τὸ πέταγμα καὶ τὰς φωνὰς τῶν πτηνῶν καὶ μάλιστα τῶν ὀράων καὶ τῆς λεγομένης κουκουβάγιας ἢ τῶν μπουφῶν. ἢ ἀπὸ τὰς ἀσυνήθεις φωνὰς τῶν σκύλων καὶ ἄλλων ζώων, καὶ ἀπὸ τὰς ἀτάκτους κινήσεις αὐτῶν.

Μετὰ τῶν οἰωνοσκόπων συναριθμοῦνται καὶ συγκαταλέγονται καὶ ἐκεῖνοι ὅπου πιστεύουσι καὶ παρακολουθοῦσι τὰ ἐρωτήματα καὶ ἐξηγοῦσιν αὐτὰ ὡς καλὰ καὶ κακὰ, καὶ μάλιστα ὅταν πηγαίνουσιν διὰ ψάρευμα ἢ διὰ κυνήγιον, ἢ διὰ ταξίδιον. Ἐκεῖνοι ὅπου πιστεύουσιν ὅτι ὑπάρχουν μοῖραι, καὶ τύχη, καὶ ροιζικά, καὶ στοιχεῖα, καὶ ποδαρικά. Ἐκεῖνοι ὅπου πιστεύουσι πὼς αἱ ὥραι καὶ ἡμέραι εἶναι ἄλλαι καλαὶ καὶ ἄλλαι κακαὶ καὶ μάλιστα αἱ Παρασκευαῖς καὶ αἱ Τρίταις (ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος) κατὰ τὰς ὁποίας οὔτε οἱ ναῦται ἀναχωροῦσιν ἀπὸ τοὺς λιμένες διὰ ταξίδιον, οὔτε οἱ ἔμποροι καὶ πραγματευταὶ ἀρχίζουν τὴν ἐμπορίαν καὶ πραγματεῖαν των, οὔτε οἱ λοιποὶ κάμνουσιν ἀρχὴν τῆς ὑποθέσεως των τὴν ὁποίαν ἔχουσι πρὸ ὀφθαλμῶν.

Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν οἰωνοσκόπων ὑπάγονται καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἀπὸ περιέργειαν διαβολικὴν δὲν δι-

δουσιν εἰς τοὺς γείτονάς των φῶς ὅταν βασιλεῦει ὁ ἥλιος, ἢ ἄλλο πρᾶγμα ἐάν εἶναι Παρασκευὴ ἢ πρώτη τοῦ μηνός, οὔτε λοῦνται (μύλισμα αἱ γυναῖκες) κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς. Ἐκεῖνοι ὅπου θυμιάζουσι τὰ στοιχεῖα τοῦ σπιτιοῦ των καὶ πιστεύουσιν εἰς αὐτὰ καὶ τὰς σκιάς, λεγομένας, αὐτῶν. Ἐκεῖνοι ὅπου προσκυνοῦντες χαίρτουσι τὸ καινούργιον φεγγάρι ὅταν τὸ πρωτοῖδωσιν ἢ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Ἐκεῖνοι ὅπου πιστεύουσιν ὅτι εἶναι Νεράϊδες εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὁδάτων καὶ βρύσεις, καὶ οἱ πιστεύοντες ὅτι ὑπάρχουσι Καλλικάντζαροι.

Οἰωνοσκόποι εἶναι καὶ ἐκεῖνοι ὅπου περιεργάζονται τὰ φυσικὰ κινήματα τῶν μελῶν τοῦ σώματος των καὶ ὅταν μὲν τοὺς τρώγῃ ἡ παλάμη τῆς χειρὸς, προλέγουσιν ὅτι, δῆθεν, θὰ λάβωσι χρήμα ἢ ὅταν δὲ τοὺς τρώγῃ ἡ μύτη, ὅτι θὰ ὀσφρανθῶσιν εὐδὴ ἀρώματα καὶ ἄλλα μυριστικά, ὅταν ποῖζῃ τὸ μάτι των, ὅτι ἔχουσι νὰ ἴδωσιν ἐξάφνα κανένα φίλον των, ἢ θὰ λάβωσι κανένα γράμμα ὅταν βομβίξῃ τὰ αὐτὰ των, ὅτι θὰ ἀκούσῃ κανέν ἑκτατον νέον, ἢ θὰ λάβωσι καμμίαν πληροφορίαν καὶ ὅταν τὸ αὐτὶ των, θερμαίνεται ἑσωτερικῶς, ὅτι κάποιοις ἐχθρὸς ἀσχολεῖται με αὐτοὺς καὶ συζητεῖ κατηγορῶν εἰς βάρος των.

Οἰωνοσκόποι ἐπίσης εἶναι καὶ οἱ παρατηροῦντες τὰ κόκκαλα καὶ ταῖς πλάταις τῶν ἐσφαγμένων ζώων καὶ ἐντεῦθεν προλέγοντες τὰ μέλλοντα, ὅλον πολέμου, θανάτους, χειμῶνας, καλοκαίριος καὶ ἄλλα φλυαρήματα τὰ ὅποια ἐμβάλλει ὁ σατανᾶς εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὸ στόμα αὐτῶν πρὸς τὴν ἰδικὴν των καὶ πολλῶν ἄλλων ψυχικὴν ἀπώλειαν.

Οἰωνοσκόποι τέλος εἶνε καὶ μετὰ τῶν οἰωνοσκόπων καὶ τῶν λοιπῶν μάγων συναριθμοῦνται καὶ ἐκεῖνοι οἱ λεγόμενοι μόνον κατὰ τὸ ὄνομα, Χριστιανοὶ οἱ ὅποιοι ὅταν πρόκειται νὰ θεμελιώσωσιν οἰκίαν, ἢ νὰ κατασκευάσωσι καινούργιες καράβιον ἢ βάρκα, σφάζουσιν ἐπάνω εἰς τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας, ἢ εἰς τὴν καρίναν (τρόπιδα) τοῦ καραβιοῦ ἢ τῆς βάρκας, πρόβατον ἢ ἄλλο τι ζῶον ἡμέρον ἢ πετεινόν, διὰ νὰ ἔχη—  
**καθὼς πιστεύουσιν οἱ ἀνόητοι καὶ ὡ τῆς ἀνοσίας των!**— τὸ σπῆτι ἢ τὸ καῖκι, ἢ ἡ βάρκα καλὸν καὶ ἡμέρον στοιχειῶ, ἀγνοοῦντες οἱ ἀνόητοι ὅτι ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πράττοντες προσφέρουσι θυσίαν εἰς τοὺς δαίμονας, καθὼς οἱ εἰδωλολάτραι. Μερικοὶ δὲ προχωρήσαντες ἀκόμη εἰς βάθος ἀσεβείας, ἔθαψαν εἰς τὰ θεμέλια μεγάλων οἰκοδομῶν (πολυκατοικιῶν, γεφυρῶν κ.λ.π.) ἕνα νέον ἢ μίαν νέαν, θυσιάσαντες τὰ ἀθάνα ἐκεῖνα πλάσματα εἰς τὸν αἱμοχαρῆ, αἰμοδιψῆ καὶ μισάνθρωπον δαίμονα, ὡς ψάλλει καὶ ὁ Προφήτῃνας Δαβὶδ λέγων: «Ἐθύσαν τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν τοῖς δαιμονίοις». Ψαλμ. 105.

### Τὶ εἶνε ἡ νεφοδιωκτικὴ

Ἐβδομον εἶδος μαγείας εἶνε ἡ νεφοδιωκτικὴ, καὶ οἱ ταύτην ἐργαζόμενοι ὀνομάζονται νεφοδιωκταί. Οὗτοι παρατηροῦντες τὰ σχήματα τῶν νεφῶν, καὶ μάλιστα ὅταν δῶ ὁ ἥλιος προλέγουσι τὰ μέλλοντα καὶ ὅταν βλέπωσι τὰ σύννεφα ὥσαν εἰς σχῆμα ἀνθρώπων ἀρματωμένων, προλέγουσιν ὅτι ἔχει νὰ γίνῃ πόλεμος καὶ ἄλλα παρόμοια φλυαρήματα.

Νεφοδιωκταὶ ὀνομάζονται καὶ ἐκεῖνοι ὅπου διὰ τῆς συνεργείας τῶν δαιμόνων διώκουσι τὰ σύννεφα διὰ νὰ μὴ κάμουν βροχὴν ἢ χάλαζαν εἰς ἕν μέρος ὅπου δὲν θέλουν αὐτοί, ἀλλ' εἰς ἄλλο μέρος ὅπου θέλουν οὗτοι.

«Νεφοδιωκταὶ λέγονται οἱ διὰ τῶν ἐν τοῖς νέφεσι σχημάτων τινα προφοιῶντες (προλέγοντες)» λέγει Ματθαῖος ὁ Βλάσταρς.

### Τὶ εἶνε ἡ μαθηματικὴ καὶ ἡ ἀστρολογία

Ὀγδοὸν εἶδος μαγείας εἶνε ἡ μαθηματικὴ καὶ ἡ ἀστρολογία, καὶ οἱ ταύτην μετερχόμενοι ὀνομάζονται μαθηματικοὶ καὶ ἀστρολόγοι· οὗτοι δὲ εἶνε ἐκεῖνοι ὅπου φρονοῦσι καὶ λέγουσιν ὅτι ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ἀστέρων διοικοῦνται καὶ κυβερνοῦνται τὰ προαιρετικὰ τῶν ἀνθρώπων κινήματα καὶ εἰς μὲν τὰ ἀστρα φιερώουσι δλας διόλου τὰ πάθη καὶ τὰς ὁρμὰς τῆς ψυχῆς, εἰς δὲ τὸν διαφορετικόν



σχηματισμὸν τῶν ἀστέρων ἀποκρεμῶσι τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται καὶ ἐκεῖνοι ὅπου διὰ συνεργείας θαυματικῆς μαντεύονται διὰ τῶν ἀστέρων καὶ προσέχουσιν εἰς τοὺς ἀστέρας ὡσάν εἰς θεούς. Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν οἱ μαθηματικοὶ καὶ ἀστρολόγοι ὀνομάζονται οἱ περιέργως καὶ ἔξω τοῦ πρεπόντος τὰ μαθηματικά μεταχειριζόμενοι, ὅχι οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἐπιστήμης τῶν μαθηματικῶν καὶ τῆς ἀστρονομίας· δύο καὶ ὁ ὑπερφυῆς ἐρμηνευτὴς τῶν ἱερῶν Κανόνων Ἰωάννης ὁ Ζωναρᾶς ἐρμηνεύων τὸν 36ον Κανόνα τῆς ἐν Λαοδικαίᾳ ἁγίας Συνόδου τὸν λέγοντα ὅτι «οὐ δεῖ τοὺς χριστιανούς εἶναι μάγους, ἢ ἐπαοιδούς, ἢ μαθηματικούς, ἢ ἀστρολόγους. ἢ ποιεῖν τὰ λεγόμενα φυλακτήρια, ἢ τινα εἰσι τῶν ψυχῶν αὐτῶν δεσμευτήρια»· λέγει: «Τέσσαρα εἰσι τὰ βιβλία τὰ λεγόμενα μαθηματικά: ἀριθμητικὴ, μουσικὴ, γεωμετρία καὶ ἀστρονομία. Οὐ ταῦτα τοῖνυν ἀναγινώσκειν ὁ Κανὼν ἀπεργεῖν (ἐμποδίζει), ἀλλὰ τὸ περιέργως αὐτοῖς κεκρήσθαι».

Μετὰ τῶν μαθηματικῶν καὶ ἀστρολόγων τούτων τῶν κατεγνωσμένων πρέπει νὰ συναριθμῶνται καὶ ἐκεῖνοι ὅπου προμαντεύουσι καὶ προλέγουσι τὸ μέλλον ἀπὸ τὰς ἀστράπας, καὶ βροντὰς καὶ σεισμούς, καὶ τὰς ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου τὰς καλουμένας ἡμέρας μήνια.

#### Τι εἶναι τὰ φυλακτήρια

Ἐννатов. Εἶδος μαγείας εἶναι καὶ τὰ λεγόμενα φυλακτήρια· ἐκεῖνοι δὲ ὅπου τὰ κάμνουσιν καὶ ἐκεῖνοι ὅπου τὰ μεταχειρίζονται ὀνομάζονται φυλακτήριοι.

Οἱ τὸν τρόπον τοῦτον τῆς μαγείας μετερχόμενοι γράφουσιν εἰς τὰ χαρτιά ἢ εἰς λιθίνας ἢ ἐξ ἄλλου μεταλλοῦ πλάκας ὀνόματά τινα, ἢ ἄλλα λόγια δαιμονικά, καὶ τυλίγοντες ταῦτα μὲ κοκκίνην κλωστὴν μεταξωτὴν κρεμῶσιν αὐτὰ εἰς τὸν λαιμὸν ἢ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἱνῶν ἔχουσιν αὐτὰ εἰς ἐμπόδιον παντός κακοῦ, χωρὶς νὰ σκεφθῶσιν οἱ ἀνόητοι ὅτι «σατανᾶς οὐκ ἐκβάλλει σατανᾶν» καθὼς εἶπεν Κύριος ἡμῶν ἐν τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ (Μαρκ. Γ' 23) ἀλλὰ μόνον ὑποχωρεῖ ἐνίοτε ὁ μικρότερος δαίμων διὰ νὰ εἰσέλθῃ ὁ μεγαλύτερος.

Εἰς τὸ εἶδος καὶ τὴν κατηγορίαν ταύτης τῆς μαγείας ὑπάγονται καὶ ἐκεῖνοι ὅπου σόρουσι καὶ περιφέρουσιν ταῖς ἀρκούδες καὶ εἴτα κουρεύουσιν ἐκ τῶν τριχῶν αὐτῶν καὶ ἢ καίουσιν αὐτάς καὶ δίδουσιν νὰ πῶσιν, ἢ δίδουσιν αὐτάς ὡς φυλακτὰ καὶ βασκανίας ὀφθαλμῶν. Καὶ ἐκεῖνοι ὅπου πέρνουν χόρτα ἢ χῶμα ἀπὸ τὰ σταυροδρόμια, ἢ χόρτα ἀπὸ φωλεᾶς τῶν χελιδόνων ἢ ἄλλων πτερυγίων καὶ μὲ τὴν σκόνην αὐτῶν ποτίζοντες τοὺς ἀσθενεῖς διὰ νὰ θεραπευτοῦν. Ἐκεῖνοι ὅπου σαραντίζουσι οὖνυοντες ἐντὸς λεκάνης ἀναμμένα κάρβουνα καὶ μὲ τὸ νερὸν ἐκεῖνο ραντίζοντες ἢ ποτίζοντες ἀσθενεῖς ἀνθρώπους καὶ ἀσθενημένα ζῶα. Ἐκεῖνοι ὅπου φάφουσι φυλακτὰ διὰ νὰ περάσῃ τὸ ρίγος καὶ ὁ πυρετός. Καὶ ἐκεῖνοι ὅπου πτόουσιν εἰς τὸν κόλπον τῶν διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τάχα μὲ τὸ πτύσμα τὴν βασκανίαν.

Πάντες οὗτοι ἀκολουθοῦσιν εἰδωλολατρικῇ εἰδήσει καὶ μετέρχονται, εἴτε ἐν γνώσει τῶν εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ, τὴν μαγικὴν διαβολικὴν τέχνην. Καὶ διὰ τοῦτο μὲ τὰ ἐπιτίμια τῶν μάγων ὑπὸ τῶν Πνευματικῶν πρέπει νὰ κανονίζονται.

#### Τι εἶναι οἱ κλήδονες

Δέκατον. Εἶδος μαγείας εἶναι οἱ κλήδονες, οἵτινες εἶναι μία παρατήρησις τῶν μελλόντων διὰ λόγων καὶ κλήσεων παραγομένου τοῦ ὀνόματος τούτου ἐκ τοῦ ρήματος καλῶ· γίνονται δὲ οἱ κλήδονες εἰς πλείστα μέρη καὶ μάλιστα εἰς τὰς νήσους κατὰ τὴν 24ην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἑορτὴν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου.

Ἐθῇ Ἑλληνικὰ καὶ Ἐθνικὰ ποιοῦντες μὴδὲ εἰδότες τί δηλοῦσι τὰ γινόμενα παρ' αὐτῶν λέγει ὁ καὶ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς ὑπερφυῆς Ζωναρᾶς. ὃν συμπληρῶν ὁ ἱσοτίμος αὐτῷ ἱερός Βαλασμών λέγει καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐγένοντο οἱ κλήδονες:

«Ἐμπροσθεν τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν οἰκῶν

αὐτῶν ἀνάπτοντες πυρκαϊὰς, ἐπῆδον ἐπ' αὐτῶν, νομίζοντες διὰ τοῦτου τὰ προσυμβαίναντα ἴσως αὐτοῖς δυσχερῆ κατακαίεσθαι, καὶ ἑτέροις ἐπαυτοῖς ἐντυγχάνειν».

Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κληδονιστῶν ὑπάγονται καὶ οἱ ἐγγαστρίμυθοι οἱ ἀπὸ κοιλίας φωνοῦντες καὶ λέγοντες μύθους καὶ μαντεῖες οἵτινες καὶ ἐντερομάντες λέγονται. Ὡσαύτως αὖ διὰ τῆς ἀνατομῆς τῶν σπλάχνων τῶν ζώων μαντεύμενοι ἄφ' οὗ καὶ ἡπατοσκοποὶ λέγονται.

Ὁμοίως καὶ αἱ κακογραφαὶ ἐκεῖναι ὅπου μαντεύουσι μὲ κριθᾶρι, ἢ μὲ κοῦκιά, ἢ μὲ κάρβουνα, ἢ μὲ τὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ, ἢ φουσόσι καὶ κρυφομλοῦσι καὶ χασμουριῶνται ἢ ἄλλα παρόμοια δαιμονικά ἔργα, λόγια καὶ κινήματα κάμνουσιν.

#### Ἕτερον εἶδος μαγείας

Ἐνδέκατον. Εἶδος μαγείας εἶναι τὸ νὰ περνῶσι τινὲς τὰ ἀσθενημένα παιδιά τῶν μέσα εἰς κολούρας, τάχα γὰρ νὰ γίνωσι δυνατά. Τὸ νὰ βάνωσιν οἱ βοσκοὶ κόκκαλον μικρὸν μέσα εἰς τὸ ποδᾶρι τῶν προβάτων καὶ τράγων διὰ νὰ αὐξήσῃ τὸ ποίμνιόν τους. Τὸ νὰ κάμνωσιν οἱ ψαράδες μαγικά εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ μωζεύονται τὰ ψάρια ὥστε νὰ τὰ πιάωσιν. Τὸ νὰ πηγαίνωσι τινες εἰς τοὺς μάγους ζητοῦντες παρ' αὐτῶν βοήθειαν ἵνα κερδίσωσιν εἰς τὴν δίκην ὅπου ἔχουσι μὲ ἄλλον, ἢ νὰ εὕρωσι τὰ ἀπολεσθέντα πράγματα καὶ ζῶα τῶν, ἢ νὰ εὕρωσι κεκρυμμένους θησαυρούς.

Τὸ νὰ ἀρπάζονται εἰς τὸν ἀέρα τινες ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ νὰ πηγαίνωσιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ νὰ πνίγωσι βρέφη ἢ ἄλλα κακὰ νὰ κάμνωσιν, καθὼς ἔκαμνεν ὁ μάγος Ἡλιόδωρος ἐν Σικελίᾳ (περὶ τοῦ οὗ ποιοῦ ἀναφέρεται εἰς τὸν βίον τοῦ ἐν Ἀγίοις Λέοντος Ἐπισκόπου Κατάνης τοῦ ἐπὶ ἀρξαμένου τὴν 20ὴν Φεβρουαρίου) ὁ Κύνωψ ὁ μάγος ἐν Πάτμῳ, καθὼς ἀναφέρεται εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ ὁ Σύμων ὁ μάγος ἐν Ρώμῃ περὶ τοῦ οὗ ποιοῦ γράφεται εἰς τὸν βίον τοῦ Πέτρου Ἀποστόλου.

Εἰς ταύτην τὴν κατηγορίαν ὑπάγονται καὶ ἐκεῖνοι οἱ ἱερεῖς ὅπου πέρνοντες καὶ ἀνάπτοντες κηρία πίσσινα, καὶ φοροῦντες ἀνάστροφα καὶ ἀνάποδα τὰ ἱερά των ἄμφια, περιέρχονται τὰς νύκτας μέσα εἰς τὰ βουνά, τὰ δάση καὶ τὰ λαγκέδια καὶ ἐκεῖ διαβάθρουν τὴν βίβλον τὴν λεγομένην Σολομονικὴν ἢ καλλίον εἰπεῖν διαβολικὴν, διὰ νὰ προενηύσωσι μὲ τὸν τρόπον τοῦτον θάνατον εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῶν ἢ φόβον εἰς τὰ ζῶα αὐτῶν, καθὼς ἐν τοιούτοις—ὡς ἐπληροφόρηθημεν—γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν Κρήτην καὶ εἰς τὴν Κύπρον.

Ἐπίσης μαγεία εἶναι καὶ ὅπερ πράττουσιν ἕτεροι ἱερεῖς καὶ κληρικοὶ οἵτινες δένοντες ἑλκὸν εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον ἢ εἰς τὴν ἱερὰν πύ ψαλτῆρος βίβλον περιστρέφουσιν ταῦτα κυκλικῶς μετὰ κλειδίου προλέγοντες τὰ μέλλοντα καὶ ἀνακαλύπτοντες κλοπιμαῖα καὶ κεκρυμμένα πράγματα, χωρὶς νὰ γνωρίζωσιν οἱ τὰ τοιαῦτα ἀνοήτως πράττοντες οἱ: ἐάν μὲν εἶναι ἱερωμένοι καθαιροῦνται τῆς ἱερωσύνης. Ἐάν δὲ εἶναι λαϊκοὶ ἀφορίζονται κατὰ τοὺς 6 καὶ 65 ἱεροὺς Κανόνας τῆς ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Ἐκτῆς Συνόδου τοὺς οὗ ποιοῦς προχωροῦντες θὰ ἀσπέρωμεν αὐτολεξεῖ.

#### Η ΘΛΨΙΣ

ὑπὸ τοῦ Σε. Ἐπισκόπου Διαυλείας  
κ. ΠΟΥΚΑΡΠΟΥ

Ἐκεῖνος ὅστις ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον νὰ κάμῃ καλὸν καὶ ἔθυσ ἀσθῇ, ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ, Ἐκεῖνος ἐδοκίμασε κατ' ἐπανάληψιν τὸ πικρὸν τῆς θλίψεως ποτήριον καὶ κατόπιν πείρας ἀφῆκε τοὺς ὠραίους καὶ σωτηρίους αὐτοὺς λόγους: «Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». (Ἰωάν. 15' 33)

Ὑπάρχει τῷ ὄντι ἐν τῷ κόσμῳ θλίψις, ἢ ὁποία διὰ πρώτην φοράν ἐνεφανίσθη, ὅταν ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς παρακοῆς ἔθραυσε τὸ ἀσθραδὴν περίφραγμα τοῦ

πόνου, καὶ ἔκτοτε αὕτη ἡ θυγάτηρ τοῦ πόνου ἔγινε ἀναπόσπαστος σύντροφος καὶ ἀκόλουθος τοῦ ἀνθρώπου.

Καί, παρακολουθεῖ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον στενοχωρεῖ καὶ πιεζει εἰς βαθμὸν ἀπελπιστικόν, πολ- λάκις δὲ καὶ ἀφόρητον.

Ἡ θλίψις ἀμέσως μάλιστα αἰθανθῶμεν ἑαυτοὺς μᾶς προσφέρει τὸ ποτήριόν της, καὶ ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ μὴ μένῃ τοῦτο οὐδέποτε κενόν, ἀλλὰ μόλις κενούται πάλιν αὕτη τὸ πληρῶναι καὶ τοῦτο πράττει μέχρις οὗτο ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου μας.

Τὸ ποτήριον αὐτὸ ἀνήκει εἰς πάντας, οὐδεὶς δύ- νηται νὰ τὸ ἀποφύγῃ καὶ ὁ πλούσιος ὅχι ὀλιγώτερον τοῦ πτωχοῦ, δοκιμάζει συχνὰ τὴν θλίψιν.

Ἡ θλίψις δὲν κάμει διακρίσεις, οὔτε μεταξὺ ἀρ- χόντων καὶ ἀρχομένων, οὔτε μεταξὺ πλουσίων καὶ πτωχῶν, οὔτε μεταξὺ μικρῶν καὶ μεγάλων, ἀλλὰ τοὺς πάντας ἐνοχλεῖ ἀναλόγως.

Εἰσέρχεται ὁ νέος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς· θέλει νὰ ἐργασθῇ, νὰ δράσῃ, νὰ προσχθῇ, ἀλλ' ἀπαντᾷ ἐμπόδια καὶ προσκόμματα πλείστα, ἕνεκα τῶν ὁποίων θλίβεται. Ὁ ἄνθρωπος εἰς πεῖσοτέρως θλίψεις περιέρ- χεται, ὅταν γίνεται σύζυγος καὶ πατήρ· αἱ φροντίδες περὶ τῆς οἰκογενείας του, αἱ ἀνησυχίαι, αἱ ἀντιξοότη- τες, αἱ ἀσθένειαι καὶ τόσαι ἄλλαι δυσάρεστοι περι- στάσεις τὸν θλίβουν.

Ὁ γέρον ὑπερβᾷ τὰς θλίψεις τῆς ἀνδρικῆς ἡλι- κίας, ποτισθεὶς δὲ ὅχι ὀλίγας πικρίας, εἰσέρχεται εἰς ἄλλο στάδιον θλίψεων, τῶν γεροντικῶν, τῶν μάλλον ἀνιερῶν καὶ δυσαρέστων. Θλίψεις ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν τῶν δυνάμεων του, θλίψεις ἐκ τῆς πενίας, θλίψεις ἐκ τῶν ἀστόργων τέκνων καὶ ἄλλαι καθημερινῶς τὸν θλίβουν καὶ τὸν κάμουν νὰ πονῇ.

Οἱ ἄρχοντες καὶ αὐτοὶ ζοῦν με πικρίας πολλές, ὅσον καὶ ἀξιοζήλευτον θέσιν καὶ ἂν κατέχωσιν.

Τέλος οἱ πάντες ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίβονται, διότι ἐν αὐτῷ ὁ ἀδυσώπητος πόνος ἔχει στήσῃ τὸν θρόνον του.

Ναί, ἡ θλίψις εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἁμαρτίας, εἶναι ὁ κληρὸς ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ὡς θηρίον ἀγρίον καὶ φοβερόν εἰσβάλλει εἰς τὰς οἰκίας, τὸ πᾶν ἀνατρέπει, τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν χαρὰν ἀπομακρύνει καὶ βυθίζει εἰς πένθος βαρὺ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐταῖς.

Ὑπάρχουν καὶ βαθμοὶ θλίψεως, οἵτινες ὀρίζονται ἐκ τοῦ ἐλατηρίου, ὅπερ προκαλεῖ τὴν θλίψιν.

Ἡ βαρυτέρου βαθμοῦ θλίψις εἶναι ἡ προερχομένη ἐκ τῆς ἁμαρτίας. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀδύνατον νὰ καίρῃ καὶ νὰ εὐθυμῇ με πραγματικὴν χαρὰν καὶ εὐθυ- μίαν, ὅταν δὲν ἔχῃ συνείδησιν ἡσυχον, συνείδησιν γα- λήνιον καὶ καθαρὰν· ἡ σχέση μετὰ τοῦ Θεοῦ, τῆς αἰωνίου τούτέστιν χορᾶς, εἶναι ἀνάγκη νὰ διατηρηται στερεὰ καὶ διαρκής, ἄλλως βαρυθυμία καὶ κατῆφαις, στεναγμοὶ καὶ θλίψεις, ἰδοὺ τὰ δεινὰ τὰ ὁποῖα θὰ βα- σανίζουν τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ σχέση αὕτη χαλαροῦται, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἁμαρτάνῃ καὶ γίνεται ἀσεβής.

Ὅποιος φοβερός τύψεις αἰσθάνεται ὁ φονεὺς! Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἡσυχάζει, ὥς μαινόμενος τρέχει τῇ- δε κάκεισε, καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ του συνταράσσεται, διαρ- κῶς δὲ εἶναι θλιμμένος.

Ὁ συκοφάντης καὶ διαβολεὺς ἀενάως ἐλέγχεται, διότι διὰ τῆς ἀτμου καὶ ἐπαισχύντου συκοφαντίας του ἐβύθισεν εἰς ἔοστυχίαν καὶ λύπην ἀνθρώπους εὐδαι- μονοῦντας, νέους σεμνοὺς καὶ ἐναρέτους καὶ κατέ- στρεψεν οἰκογενεῖας, ἐκ τοῦ ἐλέγχου δὲ τούτου ἐνο- χλοῦμενος διαρκῶς θλίβεται.

Ὁ λοιδωρὸς καὶ σκώπτῃς θλίβεται, βλέπων τὴν δυστυχίαν καὶ ἀθλιότητα τῶν θυμάτων του.

Ὁ φιλήδονος καὶ ἀσώτος μετὰ πικρίας καὶ θλί- ψεως βλέπει τὸ σῶμα του φθειρόμενον καὶ εἰς μαρ- ασμόν περιπίπτον.

Ὁ μετ' ἐμπαθείας φιλόδοξος καὶ ἐγωῖστης εἰς πόσας ἀπογοητεύσεις, εἰς πόσην ἀπελπίσιν βυθίζεται! Πόσα δνειρὰ του διαλύονται καὶ ἐκεῖνος διαρκῶς θλί- βεται.

Ὁ ταραξίας πόσην θλίψιν αἰσθάνεται μεταμελοῦ- μενος διὰ τὰς πράξεις του, αἵτινες προεκάλεσαν τό- σας φοβεράς ζημίας.

Φοβερά ἡ ἐκ τῆς ἁμαρτίας θλίψις, τὴν ὁποίαν δυ- νάμεθα, ἐάν θέλωμεν καὶ νὰ ἀποφύγωμεν.

Ὅσον ὁμως διὰ τὴν ἐξ ἄλλων, ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως ἡμῶν, ἐλατηρίων προερχομένην θλίψιν, δὲν πρέπει ν' ἀπελιζώμεθα, διότι εἶναι κληρὸς τὸν ὁ- ποῖον δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν. Πρὸ αὐτῆς, τῆς θλίψεως, ἃς ἀκούωμεν τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τοῦ Ἰησοῦ μας «Θρᾶσεῖτε, ἐγὼ νεν κηκα τὸν Κόσμον».

Μᾶς παρηγορεῖ καὶ μᾶς ἐνθαρρύνει ὁ Γλυκὸς μας Ἰησοῦς ὁ πῶν χάριν ἡμῶν ὁλόκληρον τὸ ποτή- ριον τοῦ πόνου καὶ τῆς θλίψεως.

Τι λοιπὸν δύναται νὰ μᾶς φοβῇ; τί δύναται νὰ μᾶς λυπῇ;

Ἡμεῖς βαδίζομεν πρὸς τὸν Οὐρανόν, τί λοιπὸν εἶναι ἡ θλίψις; Μηδέν.

Κέρδος πρόκειται αἰώνιον νὰ προκόψῃ, ἐάν τῆς θλίψεως τὸ ποτήριον εὐχαρίστως τὸ πῶμεν.

Ἡ παρῶσα ζωὴ εἶναι ζωὴ ἀγῶνων καὶ ἰδρώτων, ἡ δὲ μέλλουσα, ζωὴ βραβείων καὶ στεφάνων, ἃς βα- δίσωμεν λοιπὸν μετὰ θάρρους ἐμπρός, καὶ εὐχαρίστως ἃς πῶμεν τὸ ποτήριον τῆς ἀδυσωπήτου θλίψεως.

Τέκνα ἀγαπητὰ τοῦ Χριστοῦ, θλιβόμενα, ἀτενί- σατε ἐν τῇ ᾠρᾷ τῆς θλίψεως τὸν γλυκὸν καὶ μελιχρὸν, τὸν παρηγορὸν καὶ ἐνθαρρύνοντα Ἰησοῦν καὶ ἀντλή- σατε παρ' Αὐτοῦ δύναμιν. Προσευχθῆτε θερμὰ πρὸς Αὐτὸν κατὰ τὴν ᾠραν τῆς θλίψεως καὶ εἰπατε Αὐτῷ.

Ὡ αἰωνία χαρὰ, ὦ πραδῶτα Ἰησοῦ μου, γλύ- κανον τὸν πόνον τὸν ὁποῖον μοῦ προξενεῖ εἰς τὴν καρδίαν μου ἡ θλίψις. Παρηγόρησόν με Οὐράνιε Πά- τερ, καὶ δός μοι δύναμιν, ἵνα Σὲ μιμηθῶ καὶ νικήσω κάγῳ τὸν κόσμον ὡς Σὺ.

Εἰς Σὲ Γλυκύτατε Ἰησοῦ, ἐπιρρίπτω ἑμαυτόν, ἐκ- χέω ἐνώπιόν Σου τὴν δέησίν μου, τὴν θλίψιν μου ἐ- νώπιόν Σου ἀπαγγέλω. Σὺ Ἰησοῦ μου, ὁ τὴν παρη- γορίαν ἀφθονον καὶ πλουσίαν εἰς τοὺς πιστοὺς ὅπα- δούς Σου χορηγῶν, χορηγήσον ταύτην καὶ ἐμοί, ἐμ- πληρόν με θάρρους καὶ μεγαλοψυχίας, ἵνα διὰ παν- τὸς ἐν τῇ εἰς Σὲ πίστει καὶ ἐλπίδι μένω, μακρὰν τῆς θλίψεως καὶ τῆς ἀδημονίας καὶ ἀνώτερος αὐτῶν γίνω.

#### ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Διευλείας  
κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ἐν Πειραιεῖ:

Ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ζωοδόχου Πηγῆς, καθ' ἐκά- στην Πέμπτην καὶ ὥραν 4 μ. μ.

Μὲ θέμα: Ποῖος ὁ Ἀληθὴς χριστιανός.

Ἐν Ἀθήναις:

Ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς καθ' ἐκάστην Κυριακὴν καὶ περὶ ὥραν 4 μ. μ.

Μὲ θέμα: Ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Κυριακῆς.

#### ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ ἡμῶν ὅπως τὸ περιοδικόν μας «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» παρουσιασθῇ μετὰ περισ- σοτέρας καλλιτεχνίας προέβημεν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ σχήματος τούτου καὶ κατόπιν τῆς τοιαύτης ἀλλαγῆς ἠναγκάσθημεν νὰ κάμωμεν τοῦτο ὀκτα- σελίδον, λόγῳ δὲ τοῦ μεγάλου χρηματικοῦ ποσοῦ ὅπερ ἀπαιτεῖται διὰ τὴν «ἐκδόσιν» ἐκάστου ὀκτα- σελίδου καθωρίσαμεν τοῦτο ἵνα ἐκδίδηται ἀνὰ 20 ἡμέρας ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ τὸ παιδικὸν περιοδι- κόν μας «ἡ Χαρὰ μου» καὶ τοῦτο ὀκτασέλιδον καὶ μηνιαῖον

## Ο

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι  
Τηλέφ. 33.839

## ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 6.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 10.000  
Ἐξαετηρικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2,50—Ἐτησίᾳ δολ. 5

## Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιτο-  
γῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδος  
κ. Χριστοφόρον, Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι

## ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

Διεύθυνσις Τυπογραφείου  
Ὁδὸς Θεμιστοκλέους 33—Ἀθῆναι.

## ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσό-  
στομος, κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐ-  
λειτούργησεν εἰς τὸν ἐν Κυψέλῃ Ἀθηνῶν Ἱερὸν  
Ναὸν Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου.

Τὴν Κυριακὴν 15)28 Σεπτ. ἐλειτούργησεν εἰς  
τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Τριῶν Παρθένων Ἀθηνῶν.

Τὴν 25)5 Σεπτ. ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν  
Ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν Νέας Ἱωνίας.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διανλείας κ.  
Πολύκαρπος, κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Τιμίου Σταυ-  
ροῦ ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ πανηγυρί-  
ζοντα Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Τὴν 15)28 Σεπτ. ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἐν  
Καλλιπόλει Πειραιῶς Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς  
τοῦ Σωτήρος.

Τὴν Κυριακὴν 22)5 Σεπτ. ἐχοροστάτησεν εἰς  
τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφό-  
ρος εὐρίσκειται ἐν Αἰδηψῷ πρὸς λουτροθεραπείαν.

## ΕΚΔΟΣΙΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν  
ὅτι ἐκτυποῦνται Ἡμεροδείκται τοίχου—Ἐγκόλ-  
πια ἡμερολόγια—καὶ ἡμερολόγια τσέπης.

Ἡ τιμὴ αὐτῶν ὁρίσθη ὡς ἑξῆς :

|                                |            |
|--------------------------------|------------|
| Ἡμεροδείκται τοίχου ἕκαστος    | Δρχ. 2.500 |
| Καρτόνιον ἡμεροδείκτου ἕκαστον | » 500      |
| Ἐγκόλπιον ἡμερολόγιον »        | » 1.500    |
| Ἡμερολόγιον τσέπης »           | » 500      |

Τὸ ἐγκόλπιον ἡμερολόγιον περιέχει πολλὰ χρή-  
σιμα καὶ ἀπαραίτητα στοιχεῖα, ἰδίᾳ διὰ τοὺς Ἱε-  
ρεῖς, τοὺς Ἱεροψάλτας καὶ τοὺς φιλοκλούθους.  
Δηλώσατε ἐγκαίρως πόσα χρειάζεσθε ἐξ ἑκάστου  
εἴδους, ἵνα μὴ συμβῇ ὅ,τι συνέβη κατὰ τὸ παρελ-  
θὸν διὰ τὰ περισσώτερα Παραρτήματα δὲν ἔλαβον  
ἡμερολόγια ἐξαντληθέντων.

## ΙΑΡΥΣΙΣ ΝΕΑΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

Χάριν τῶν ἐν Καματερῷ, Ἀμπελοκίῳ καὶ Παλου-  
κίοις Σαλαμίνοις ἡμετέρων Γ. Ο. Χριστιανῶν μὴ δυνα-  
μένων λόγῳ τῶν ἀποστάσεων νὰ ἐκκλησιάζωνται εἰς τὸν  
Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἰδρύσαμεν νέαν  
ἐνορίαν, ἥτις θὰ ἐξυπηρετεῖται ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ

Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ὃν ἡ ἰδιοκτήτρια κ. Ἀλε-  
ξάνδρα Εὐσταθίου προσέφερεν, ἵνα χρησιμοποιεῖται οὗ-  
τος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐφ' ὅσον χρόνον αὕτη θε-  
λήσῃ καὶ θὰ ἔχῃ ἀνάγκην τούτου, παραιτουμένης τῆς  
ἰδιοκτησίας παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τῆς ἐν γένει δια-  
χειρίσεως τοῦ Ναοῦ.

Ἐφημέριος διορίσθη ἐν τῷ Ναῷ ὁ Πανοσιώτατος  
Ἱερομόναχος Ἰωάννης Μανιαδάκης καὶ ἐπίτροποι οἱ κ.κ.  
Γεώργιος Καπετάνιος, Ἐμμανουὴλ Γλυνός, Μιχαὴλ Χα-  
τσηγιάννης, Θεόδωρος Θεοδωρόπουλος.

## ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΡΙΘ. 92

Πρὸς ἅπαντα τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα  
Παραρτήματα τῶν Γνησίων Ὁρθοδ. Χριστιανῶν

Ἐπειδὴ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου, βουλόμε-  
νος ἵνα στηρίξῃ τὰς κατὰ τῶν Γ. Ο. Χριστιανῶν  
Χίου βιαίας πράξεις του καὶ ἀντιχριστιανικοὺς  
διωγμούς, κατηγορήσεν τούτους εἰς τὰς Ἀρχὰς  
τῆς Χίου ὡς Κομμουνιστάς.

Ἐνεκεν τούτου καὶ ἐπειδὴ δυνατόν νὰ παρει-  
σέδυσαν εἰς τὰς ἡμετέρας τάξεις κομμουνιστικά  
στοιχεῖα, ἐνιελλόμεθα ὅπως προσῆτε εἰς αὐστη-  
ρὸν ἔλεγχον τῶν μητρῶν σας καὶ εἰς περίπτωσιν  
καθ' ἣν τυχὸν εὐρεθῇ τις ἔστω καὶ ἀπλῶς φρονῶν  
τὰ τοῦ ἑκατάτου Κομμουνισμοῦ νὰ διαγράφετε  
ἐκ τῶν μητρῶν εἴτε κληρικὸς ἢ λαϊκὸς εἰ οὗτος,  
γνωρίσατε δὲ ἡμῖν τὸ ταχύτερον τὰ ἀποτελέσματα  
τῶν ἐνεργειῶν σας ἐπ' αὐτοῦ.

(Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος)

## ΔΗΛΩΣΙΣ

Δηλοῦμεν καὶ γνωρίζομεν πρὸς πάντας τοὺς  
ἡμετέρους Γ. Ο. Χ. ὅτι ὁ Ἱερεὺς Μάρκος Τσί-  
κουρας ἐκ Χίου δομώμενος καὶ ἐν Ἡρακλείῳ Ἀτ-  
τικῆς διαμένων δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, οὔτε ποτὲ  
ὠπλήρξεν ἡμέτερος κληρικὸς.

Ἰδιαιτέρως δὲ γνωρίζομεν πρὸς τοὺς ἐν Χίῳ  
ἡμετέρους χριστιανούς ὅτι κληρικοὶ ἀνήκοντες εἰς  
τὴν ἡμετέραν παράταξιν τῶν Γ. Ο. Χ. καὶ ἐν Χίῳ  
ἐφημερεύοντες εἶναι οἱ ἑξῆς :

- 1) Ἀρχιμ. Διον. Κολόμβος ἡγούμενος Μονῆς  
Ἁγίου Μάρκου.
- 2) Ἀρχιμ. Πέτρος Ἀστυφίδης.
- 3) Ἀρχιμ. Νέμφων Ἀστυφίδης.
- 4) Ἱερεὺς Παντελῆς Γκιάλης.
- 5) Ἱερομόναχος Στέφανος Τσίκουρας.
- 6) Ἱερομόναχος Ἰωαννίκιος Καγάρης.
- 7) Ἱερεὺς Σιαῦρος Γκιάλης.

## ΑΓΓΕΛΙΑΙ

## Ἐκδόσεις νέων βιβλίων

Κατ' αὐτὸς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ βιβλίον τοῦ  
ὁποῖον περιέχει τὰ τοῦ Α'. Πανελλαδικοῦ Συνε-  
δρίου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλ-  
λάδος καὶ κυρίως ὅλους τοὺς ἐκφωνηθέντας λό-  
γους κατ' αὐτό.

Ἐπίσης ἐκτυποῦται καὶ θὰ κυκλοφορήσῃ λίαν  
προσεχῶς τὸ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου  
Διανλείας κ. Πολύκαρπου ἐκπονηθέν βιβλίον τι-  
λοφρούμενον «Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισις» ἡ  
τιμὴ του ὁρίσθη εἰς δρχ. 4.00 ἕκαστον. Τὸ βι-  
βλίον τοῦτο περιέχει τὴν ἱστορίαν τῶν δύο ἡμερο-  
λογίων, τὴν ἐν Ἑλλάδι μεταρρυθμίσιν καὶ ἀσεβῇ  
καινοτομίᾳ καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς κακὰς καὶ ἀλεθρίους  
συνεπειάς.